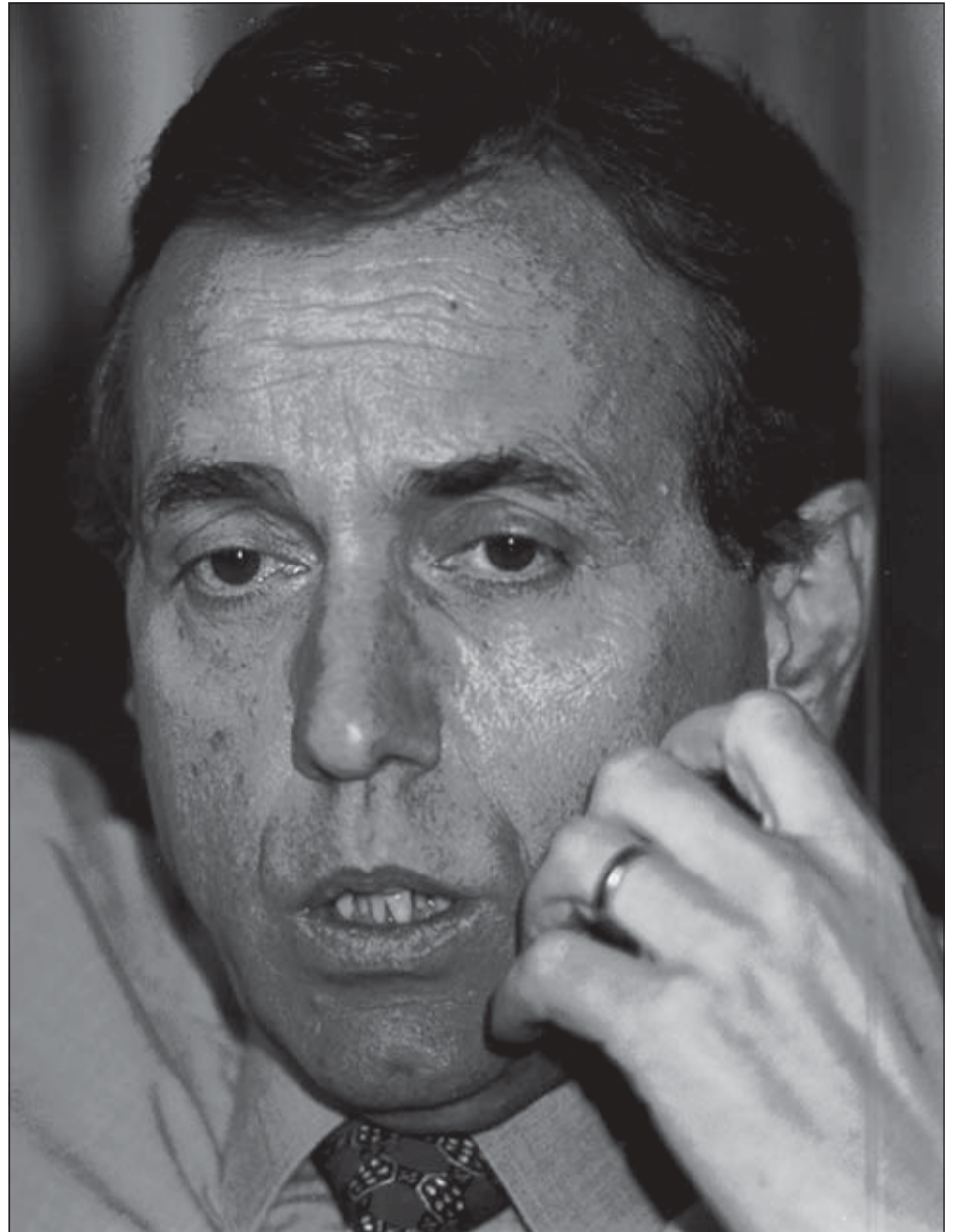

RAIMON OBIOLS ◆ Primer secretari del PSC

"L'Hospitalet és molt rica en qualitat humana"

Raimon Obiols va néixer l'any 1940 a Barcelona, fill del pintor Josep Obiols i net del carboner de Sarrià. Al 1966 es casa amb Maria Lluïsa Penelas i es trasllada a viure a l'actual carrer d'Àrístides Maillol, fronterer entre L'Hospitalet i Barcelona. Per aquest motiu i pel seu càrrec al Partit dels Socialistes de Catalunya, del qual és primer secretari des de 1983, coneix molt bé la nostra ciutat

CRISTINA SÁNCHEZ

Com veu el desenvolupament que ha experimentat L'Hospitalet des que vostè va conèixer la ciutat fins ara ?

Jo tinc una relació antiga amb L'Hospitalet, amb la ciutat dels anys 60 i començament dels 70. Sempre he tingut la impressió que és una ciutat enormement vital, popular, molt rica en la seva qualitat humana, però també amb una gran acumulació de problemes urbans marcats per la història. Des d'aquest punt de vista, la tasca dels equips de govern municipal de L'Hospitalet des de la democràcia és una tasca que hem apreciat molt perquè era un repte de grans dificultats i, per descomptat, la nostra valoració és globalment molt positiva. La ciutat ha trobat un to, un element de gran vitalitat, i s'ha vertebrat urbanament, s'han conquerit espais (espai públic, espai verd...). També és evident que la tasca no s'ha acabat, queda moltíssim per fer en els propers anys.

Precisament, la ciutat té plantejats projectes de gran envergadura com l'ampliació de la Fira, la planificació del que serà la Caserna de Lepant o la transformació de La Farga... Amb tot això, com veu el futur del municipi?

Aquí hi ha per descomptat aquests grans projectes que vostè em comentava que poden ser utilitzats com una gran palanca de transformació urbana de L'Hospitalet. La qüestió també és col·locar els ciutadans com a objectiu principal, ja que la ciutat és la suma de la gent, de les persones que hi viuen i qualsevol projecte per a la ciutat ha de coincidir amb els projectes dels

ciutadans i ciutadanes, amb els seus problemes i esperances.

Com qualificaria el moment polític que travessa el país?

Crec que el tema que ens ha de preocupar més als que assumim responsabilitats públiques és no perdre mai el contacte amb la realitat concreta de la gent, que no es produeixi una situació en la qual la lògica d'una formació política vagi per una banda i el que la gent pensa i pateix, vagi per una altra. Per tant, en la situació actual, no sols al nostre país sinó a tots, hi ha la necessitat d'enfortir els lligams entre la societat i els polítics.

Aquest és precisament un debat actual, creu que els ciutadans han perdut la confiança en la política?

« Els projectes d'una ciutat han de coincidir amb els dels ciutadans »

Els ciutadans reben permanentment missatges que van en aquesta direcció i són de vegades missatges dels fets que es poden produir a l'esfera pública i en part són missatges de gent que està interessada en divulgar aquest clima de desconfiança general. El que importa és entendre que les activitats polítiques democràtiques han de ser per fer un servei a la societat, capaç de solucionar els problemes de la gent, no pas de crear-los. Tant de bo que en els propers temps puguem veure aquest procés de revitalització de la democràcia, de la confiança perquè no hi ha alternativa a la democràcia. L'única és la dictadura i l'hem viscuda durant tants anys que seria lamentable que perdéssim la conquesta de les llibertats que hem aconseguit.

Vostè s'ha caracteritzat per ser un defensor del diàleg i per intentar acostar diversos sectors i idees de tarannà diferent entorn objectius comuns. Creu que cal més diàleg a la política actual?

Em sembla que el diàleg que cal estimular és amb els ciutadans. No hauria d'haver diferenciació entre el món de la política i el dels ciutadans. La democràcia ha de ser això, la participació, la preocupació activa pels problemes generats, la discussió raonada i raonable sobre el que ens uneix i el que ens diferencia per trobar elements positius en cada actitud.

No pensa que en aquest moment els partits d'esquerra haurien d'apropar-se?

A nivell internacional, aquest procés es va desenvolupant molt ràpidament. A Espanya hi ha el problema de la relació entre forces

« En la situació actual, s'han d'enfortir els lligams entre la societat i els polítics »

molt desiguals. Tan de bo, l'evolució en els propers temps fos cap a un apropament, però desgraciadament en els darrers temps, més aviat s'han accentuat les distàncies que no una altra cosa. Això jo ho valoro molt negativament.

Com a primer secretari del PSC ha posat l'accent en un model federalista per a l'Estat espanyol. En què consisteix ?

La idea federalista és la idea de la unió i de la llibertat. Vol dir que no s'han d'estimular les divisions entre les persones i els pobles, sinó que s'ha de mirar que la gent vagi colze a colze i no per imposició d'uns sobre els altres sinó sobre la base d'una llibertat en la qual tothom s'expressi tal com és, la diferència és enriquidora, no implica desigualtat, és un element de riquesa i la desigualtat és un element d'injustícia.

Com a membre del Comitè federal del PSOE, quin camí creu que ha de prendre el partit socialista?

Treballar molt activament per reforçar els aspectes positius de la seva acció i superar i corregir els aspectes negatius. Els aspectes positius són la transformació de la nostra societat, l'obertura a Europa i la modernització, i això ho poden reforçar perquè tenim un quadre parlamentari i polític molt sòlid per als propers dos anys, perquè l'economia ha millorat, perquè el nostre partit, que té posicions diverses en el seu si, actua molt unit en relació a la política que s'ha de fer, perquè la línia que ha seguit la dreta, que ha estat la de trencar la legislatura i convocar eleccions anticipades, no ha prosperat. En els aspectes negatius que ens afecten, com a les altres forces polítiques, hem d'estimular que qualsevol tipus d'irregularitat en la gestió pública sigui detectada, corregida i naturalment s'exigeixin responsabilitats.

Com entén Catalunya Raimon Obiols?

Catalunya és la gent, cada persona, amb les seves preocupacions, neguits i esperances, que són personals i intransferibles, però que conflueixen en projectes comuns, en la mesura que la majoria de la gent creu que el seu futur personal està lligat al futur dels altres. Això configura projectes col·lectius. Veig Catalunya com la suma d'aquestes realitats, el passat, el present i el futur; una realitat plural en la qual conviuen homes i dones nascuts a Catalunya i a d'altres terres germanes, compartint en una igualtat estricta els mateixos drets i les mateixes obligacions.